

AZ ÜDVÖSSÉG AJÁNDÉKA (ECT 11) – A dokumentált hazugság

Írta Richard Bennett

1997 November 2.-án az "Üdvösség Ajándéka" című dokumentumot evangéliumi, illetve római katolikus vezetők aláírták és publikálták. Ennek kimondott célja az, hogy az evangéliumiak és a római katolikusok "közös hitét" kimutatni és a továbbiakban egymást Jézus Krisztusban testvérként elismerni. Mivel a Szentírás szerinti üdvösség ajándékát Jézus Krisztus evangéliumán kívül sehol máshol nem lehet megtalálni, ez a kritika azt a dokumentumot az evangélium bibliai kijelentése fényében vizsgálja.

RÓMAI KATOLIKUS DOGMA:

"Az Üdvösség Ajándéka" cikket a Christianity Today nevű újságban 1997 December 8-án publikálták Timothy George vezércikkével, melyben azt írja: "Visszautasítjuk azt a fajta ökumenikus örömmámort, ami a tantételek és teológia háttérbe szorítását fogadja el az egyházban való megbékülés módjaként. Meggyőződésből és nem alkalmazkodásból fakadó ökumenizmus mellett köteleztük el magunkat." Azok a római katolikusok, akik aláírták a dokumentumot úgy nyilatkoztak, hogy ők "olyan katolikusok, akik tudatosan hűségesek maradnak a római katolikus egyház tanításához. Mivel a megigazulástan központi szerepet játszik az üdvösség bibliai felfogásában, az ember azt várná, hogy a dokumentumban a római katolikus egyház megigazulástanról szóló hivatalos álláspontja fellelhető. Bár ez hiányzik belőle, de a konklúzió, amire eljut, a római katolikus egyház átruházott megigazulásról szóló tantétele .

Evangéliumiak Rómával tartanak

A dokumentum szerint "A megigazulástan központi szerepet játszik a megváltás bibliai beszámolójában, és annak jelentéséről protestánsok és katolikusok sokat vitatkoztak." Olyanokra mutat rá, melyben állítólagos egyetértés van. Jól jegyezzük meg, hogy az evangéliumiak századokon át azt tartották, hogy egyedül a hit általi megigazítás során válik a bűnös ember a szentséges Isten előtt igazzá.[1] A megigazulás maga egy jogilag elismerő intézkedés, egyedül Isten részéről, amivel Ő ismeri el, hogy egy ember – egyedül Krisztusban – igaznak minősül az előtt, aki erkölcsileg tökéletes Lény és Szent Bíró minden emberi lény felett. Ez a jogilag elismerő intézkedés egyáltalán nem az emberben lévőknél alapján készült, hanem egyedül és teljesen a Jézus Krisztus igaz életére és szent áldozata alapján, aki tökéletes életet élt és aki bűneinkért járó jogos büntetést maga hordozta el a kereszten. Történelmileg az evangéliumiak Pállal egyetértve mondják: "aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak a hite tulajdoníttatik igazságul." (Róma 4,5)

A Biblia az Isten, nem pedig az ember igazságának megnyilvánulásáról beszél. "Most azonban az Isten előtti megigazulás a törvénytől függetlenül lett nyilvánvalóvá, amint a törvény és a próféták is tanúsítják" (Rom. 3, 21) Az evangélium jó hire szerint Isten igazsága a hívőkre száll, azaz nekik tulajdoníttatik. "az az Isten előtti megigazulás, amely a Jézus Krisztusban való hitből ered, és amely minden hívőnek szól." (Rom. 3, 22) Kizárólag Jézus Krisztus az, aki elismert és tényleges mivolta szerint Isten igazsága. A hívőnek Krisztus igazsága csupán tulajdoníttatik. Ez az evangéliumiak történelmi álláspontja. Történelmileg és ezzel ellentétesen, a római katolikus egyház dogmaként tanítja, hogy a megigazulás az egyház szentségein keresztül adatik és hogy ez egy belső igazságot tartalmaz, melyben az ember önmagában válik igazzá.

A római egyház elítéli az egyedül hit általi üdvösség biblikus tanítását. Ezt a trenti zsinaton tette meg. A római katolikus egyház mai tanítása nemcsak védelmezi a trenti zsinat tanítását, hanem az ilyen tanácskozásokról kinyilvánítja, hogy tévedhetetlenek. [2] A trenti zsinat a következő átkokat mondja ki: Ha valaki azt állítja, hogy a megigazító hit semi egyéb, mint az isetni kegyelembe vetett bizodalom, mely Krisztus érdeméért eltörli a bűnöket, illetve hogy ez az egyedüli bizodalom, mely által megigazulunk: legyen átok. [3] Ha valaki azt állítja, hogy az Új Törvény szentségei által, a kegyelemben nem a véghezvitt cselekedetek miatt részesül [ex opere operato], hanem azt, hogy a kegyelemhez elegendő az isteni ígéretbe vetett hit: legyen átok. [4] Róma indítéka arra, hogy az "egyedül hit általi megigazulást" vallókra ilyen átkokat mond – logikus, amiatt, amit nem akar elismerni. Számára a megigazulás nem közvetlen elismerés Istentől, ami egyedül hit által fogadható el, hanem inkább azt tanítja, hogy a kegyelemben a szentségek által részesül az ember. Így helyezheti magát a "belsőleg igaz" minősítést kimondó, szükséges eszköz szerepébe. Azt tanítja, hogy "a megigazítást Krisztus szenvedései által érdemelte ki nekünk. Ezt a keresztség révén nyerjük el." [5] Róma ugyanazt tanítást, amit már 450 éve állít, hogy a szentségeken keresztül történő fizikai közvetítés szükséges a megváltáshoz, a jelenben is hangsúlyozza: "Az Egyház megerősíti, hogy a hívőknek az Új Szövetség szentségei szükségesek a megváltásukhoz. [6] A megigazulás a keresztségben, a hit szentségében ruházódik át. Ez Isten igazságához igazít hozzá minket, aki az Ő kegyelme erejével belsőleg tesz igazzá." [7] Ez az, amiben azok a római katolikusok hittek, akik a dokumentumot aláírták. A dokumentumot aláíró evangéliumiaknak tudniuk kellene, hogy a katolikusok azt akarják írásban megerősíteni, miszerint ők azok a "katolikusok, akik a katolikus egyház tanításához tudatosan hívek maradnak". Ilyen átlátszósággal szemben ez az új ökumenikus dokumentum, mind a Szentírás, mind a római katolikus egyház részéről azt állítja, hogy mindkét fél egyet ért abban, ami a protestánsok illetve római katolikusok elsődleges választóvonalát jelentette évszázadokon át.

A dokumentum így szól: Egyetértünk, hogy a megigazulás bármely saját tettünkkel illetve érdemünkkel sem szerezhető meg; Ez teljesen Isten ajándéka, az Atya kegyelméből ránk ruházva, az Ő Fiában hordozott szeretetéből, aki értünk, helyettünk szenvedett, majd a mi megigazulásunkért támadt fel a halálból. Jézust "meghalt a mi bűneinkért és feltámasztatott a mi megigazulásunkért" (Rom. 4, 25). A megigazulásban Isten egyedül Krisztus igazsága alapján minket többé nem lázadó ellenségeinek, hanem bocsánatot nyert barátainak tart, és kijelentése alapján ez így is van.

Ez az állítás hagyományos római katolikus tantételt tanít, mert figyelmesen olvasásra az ember rájön, hogy a két kulcs mondat nyelvtanilag a következőt állítja: Ez a [megigazulás] teljesen Isten ajándéka, mely átruházva [és nem tulajdonítva] van és ez a [szent Isten] kijelentése alapján úgy is van [átruházott megigazulás]. Az "átruházva" szóhasználat a Bibliai "tulajdonítva" szó helyett egyenértékű a Szentírási tekintély mellőzésével a megigazulás tantá illetően. Ez azért van, mert az idézett Római levél negyedik fejezete a tulajdonítás vagy jóváírás szemléletét tizenegy ízben tanítja, és amit a Római Katolikus egyház az átruházott megigazulásról tart, ugyanazt világosan kifejti dogmájában (lásd fent). A középkor óta a római katolikus egyház világos különbséget tett a tulajdonítás szemlélete és Isten átruházott kegyelme szemlélete, mint lelki minőség között. [8] A Római Katolikus aláírók ismerik ezt a dogmát, akik azok a "katolikusok, akik a katolikus egyház tanításához tudatosan hívek maradnak". Mivel a Bibliában az égvilágon szó sem esik a megigazulás "átruházásáról", állandó téma marad Isten igazságának "tulajdonítása".

[9] Még századokon át is, és az Írás világos tanításával szemben is Róma az igazság átruházásáról, semmint tulajdonításáról szóló dogmájához ragaszkodik makacsul; lévén ez a vizsgálandó dokumentum erre egy idevágó példa. Az igazság tulajdonításáról szóló biblikus tanításának csorbítását itt részben az "átruházás" fogalmának a használatával érik el. Lehet, hogy Idris Cassidy bíboros "igen aktív támogatása [a dokumentum felvázolás] folyamán" [10] volt az, ami kieszközölte, hogy a katolikus terminológiához alkalmazkodjanak. Az alkalmazkodás folytán a hívőnek tulajdonított Isteni igazság bibliai tanítása a belső illetve bevitt igazság hagyományos Római koncepciónak rendelődik alá. Az evangéliumiak a "tulajdonítás" bibliai fogalmához szoktak hozzá. Számukra a római katolikus átruház fogalom elfogadása nagyobb kompromisszum, magában hordván az Isteni kegyelem, mint minőség, lélekbe történő bevitelét. Newman bíboros híres arany középútja van beépítve: Ebből az állításból a legfélelmetesebb rész az, amit Newman bíboros körmönfont megfogalmazása tartalmaz és terjeszt. A dokumentum állításában Newman eszméit vette át. "... és [a szentséges Isten] kijelentései alapján ez [az igazság átruházása] így is van." Newman híres arany középútja újra életre kelt. Newman tantétele volt, hogy a teremtés és megigazulás teljesen hasonlóak. Amikor Isten valakit megigazít, Newman állítása szerint, az olyan, mintha Isten azt parancsolná: " ez az ember legyen igazzá", mint amikor azt parancsolta: "legyen világosság". Az efféle tanítás formailag istenes, mivel bibliai példát használ. Azonban mégis istenkáromló abban, hogy tagadja az ismételt állításokat a tulajdonított igazságra vonatkozóan. A megigazításnál a Szent Isten szava nem felszólító módon, hanem inkább kijelentő módon hangzik. A kijelentés az kijelentés, és nem művelet illetve folyamat. Newman teológiai polipkarjai egyházi szentségektől való függőségre nyitnak módot, hogy az jóssággal teljen meg, ahol a kegyelmet, benzinkút módjára, az emberi lélekbe vezetik. Newman a megigazulás tanát a megszentelődés tanával akarta ötvözni és csiszoltabb formában a szubjektív megigazulást tovább tanítani, ami egy teológiai szörnyeteg. Megrázó, hogy ilyen kifinomult csalással egyetértő, vezető evangéliumi embereket is lehet találni. Azt tanítani, hogy a megigazulás kijelentése a hívő számára átruházódik és nem egyszerűen tulajdoníttatik, az az igazság aláaknázása. Hasonló képpen, azt állítani, hogy "... [az átruházott igazság] helytálló", szakmai csalás. Az igazság "átruházásának" eme tanítása ugyanaz, mint amit a farizeusok, vagy Róma tanítanak, "amint meg van írva: "Nincsen igaz ember egy sem,"(Róma 10,3) E dokumentum állításai azt az ősi eretnekséget terjesztik, miszerint a megigazító igazság az emberben van, mert szándékosan vagy anélkül ez a dokumentum a Sátán azon hazugságát tanítja, hogy olyanok lesztek, mint az Isten. Ahogy fentebb megmutattuk, még az összegzés is, amihez ez az eretnek bekezdés társul, teljesen hibás, mivel a bekezdés alanya az átruházott igazság, tehát az utolsó sor értelem szerűen úgy magyarázható, hogy "[a szent Isten]" kijelentése alapján [az igazság átruházása] így is van. De ennek a rezonáns végszónak, a római katolikus egyház megfellebbezhetetlen szavait viszhangozva: "Róma szól, az ügy eldőlt", kifejeződésre kell jutnia a Szentírás terén "más evangéliumra" hangolt emberek nézetében. Hasonló körmönfontossággal, a trenti zsinattól egészen máig, Róma mindig is ezt tanította. Most az úgynevezett evangéliumiak csatlakoznak hozzájuk.

DOKUMENTÁLT HAZUGSÁG

A kezdő cikk említést tett a tizenhatodik századi kiátkozásokról. Timothy George ezt írja: "Új kérdések vetődnek fel a tizenhatodik század kölcsönös kiátkozási helyzetét illetően, beleértve a megigazulás tanát is." Ez a megjegyzés mutatja, hogy nem fogta fel, hogy ilyen kérdések felvetése római katolikusok számára lehetetlen. Meghatározás szerint lelkiismeretes katolikus ismeri a római katolikus tantételt és enged annak. Hasonlóan, egy tanult evangéliuminak is illene ismerni Róma

tanításainak hamisságait. A dokumentum aláíróit nemcsak gyalázat érte, sokkal komolyabb, hogy akarva, akaratlan nyilvánosan elismerték saját hozzájárulásukat az evangéliumot érintő hazugsághoz. Az aláírt dokumentum az igazság átruházásáról szóló római katolikus dogmával ért egyet; aláírásukkal a hívőnek tulajdonított Krisztusi igazság bibliai igazságát tagadják és hamis evangéliumot fogadnak be.

NEM JÖTT LÉTRE IGAZI EGYETÉRTÉS AZ EVANGÉLIUMBAN

A dokumentum vége felé megdöbbenő állítás olvasható, Míg a felfedezett egységben örvendezünk, és bizonyosak vagyunk a megváltás ajándékának alapvető igazságaiban, azt is elismerjük, hogy szükségképpen felmerülnek kölcsönös kérdések, melyek további és sürgős feltáró vizsgálatot igényelnek. Ezek közül néhány kérdés: a keresztségből fakadó újjászületés értelmezése, az oltáriszentség, a szakramentális kegyelem; a megigazulás történelmi szóhasználata a tulajdonított illetve átalakító igazság tekintetében; a megigazulás irányadó státusa valamennyi keresztyén tantételhez való viszonyában; azon állítás, miszerint amellet, hogy a megigazulás egyedül hit által való, de a megváltást elfogadó hit sosem egyedül való; az érdem, jutalom, purgatórium, bűcsú/bűnbocsánat eltérő értelmezései; Mária tisztelete valamint a szentek részvétele az üdvözítő életben; továbbá az evangelizálatlan emberek üdvözülési lehetősége. Ez a két hosszú mondat két hamis dolgot állít: Először, amit az üdvösség ajándékáról alapvető igazságnak neveznek, azt a római katolikus egyház belső igazságnak mondja, szemben az Úr örökkévaló igazságával, amit a hívőnek hitelezett, azaz tulajdonított. Másodszor, az úgynevezett másodlagos kérdések a bűnösök megigazulásáról valójában a több évszázados protestáns – katolikus nézeteltérések velejét alkotják. Ebben a dokumentumban megnevezett tantételek többsége, mint "szükségképpen kölcsönös kérdések," tagadják a megigazulás bibliai tantételét.

A HÍVŐ ÖRÖK IGAZSÁGA

Amíg megemlítik mind a tulajdonított, mind az átalakító igazságot, addig a köztük lévő szembenállást nem ismerik el. Inkább egy csapásra mindkét fogalmat egy kalap alá veszik, mintha azok ártalmatlan tisztázandó részletek lennének. A dokumentum úgy kezeli azt, ami a Bibliában alapvető különbség a Krisztus hit által való igazsága és az öngazság között, mintha az egyszerűen csak szóhasználati választék dolga lenne.

A Róma által tanított belső (-ből fakadó) igazság, melynek alapján valaki Isten előtt igazolhaná magát, éppen az, amit a Biblia elítél. Így a dokumentum a "szükségszerűen kölcsönös kérdés" szintjére degradálta "a megigazulás történelmi nyelvhasználatát a tulajdonított és átalakító igazságot illetően". A legsúlyosabb probléma a két nézet közötti bibliai megkülönböztetés kódosítása illetve ártalmatlanítása. A Biblia evangéliuma fenntartja, hogy a hívő átformált életvitele annak eredménye, nem pedig alapja, hogy joga van a Szent Isten előtt megállni. Ez egy komoly vitapont, melyben Róma az embert, mint önmagában Istennek tetsző lényt támogatja, azt mutatván, hogy a megigazulás és megszentelődés tantételét összecserélte. Amint fentebb olvastuk, a római egyház azt tanítja, hogy "Az igazság a keresztségben, a hit sákramentumában ruházódik át. Ez összhangba hoz minket Isten igazságával, aki az Ő kegyelme révén belsőleg igazzá tesz." [11] A római katolikus egyház változatlan tanítása szerint a belső igazság elérhető az egyház fizikai szentségeinek eszközeivel: "A Szentháromság adja a megkeresztelt [ember] számára a megszentelő kegyelmet, megigazulás kegyelmét ..." [12] A római katolikus tantétel szerint tehát a "megigazulás kegyelme" tisztán a "megszentelő kegyelem" gyanánt van definiálva. A római katolikus egyház állítása szerint a keresztség útján

nyert megszentelő kegyelem teszi kedvessé az embert Isten előtt, semmint egyedül Krisztus igazsága, amit az embernek Isten tulajdonít, miként azt a Szentírás tanítja. Így a római katolikus egyház azt tanítja, hogy a "megszentelő kegyelem kedvessé tesz minket Isten előtt". A keresztség útján nyert igazság, mint a megigazulás alapja azt a következetes bibliai tanítást tagadja, miszerint egyedül Krisztusban van jogilag igaz helyzetünk. [14] Azzal, hogy e tanítás kulcsfontosságát inkább lekicsinylik mint hangsúlyoznák, a katolicizmus a megigazulás tanát éppen ott ködösíti, ahol a Biblia a legtalálóbbs. Isten üdvözítő hatalma, amiről Pál beszél, az evangélium a Róma 1,16-ban. A 17. vers mint "Isten kinyilvánított igazságát" magyarázza. A Szent Isten ígéretéhez híven, maga biztosítja a bűnből való megigazulás végérvényesen befejezett művét. Ebben Isten a szeretetét Jézus Krisztuson, az Ő Fián keresztül mutatta meg, melyben az igazság ajándéka, ami Jézus Krisztusnak az életébe került, egy befejezett mű és ingyen adatik. A megigazulás egyedül Krisztus igazságában rejlik, ami a hívőnek tulajdoníttatik, akit egyedül Isten helyezett Krisztusba. Ebből az igazságból sem elvenni sem ehhez hozzátenni nem lehet. A hívő a Krisztustól részére egyszeres mindenkorra tulajdonított "örökkévaló igazság" [15] által igazul meg. Pál apostollal együtt így a hívő bátran állíthatja, hogy: "Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint hanem lélek szerint élnek." [16] Ennek a tulajdonított igazságának az elsődleges és végső célja a Római 3, 26-ban található: "hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazsá teszi azt is, aki Jézusban hisz." Ez Isten kiléte miatt van; egyedül Ő igazítja meg azt, aki hisz, mivel egyedül Ő a Szent. A törvény szerint ahhoz, hogy az Atya Isten bármely bűnös embert igaznak ítéljen, az embernek a tökéletes törvény alatt tökéletes életet kell élnie. Ezt csakis az Isten-ember, Jézus Krisztus tehette meg, és Ő ezt már meg is tette. Ez be van fejezve. A Biblia tehát ismételtelen azt állítja, hogy Krisztus igazsága ingyen tulajdoníttatik a hívőnek Isten által, illetve egyedül Isten kegyelme által. Pál apostol a lehető legvilágosabb módon tesz különbséget, "Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnék ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján." (Filippi 3, 8-9) És a Galata 2, 21-ben: "Én nem vetem el az Isten kegyelmét: mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg." A római egyház az 1994-es katekizmusának előszavában azonban közzéteszi hivatalos álláspontját: A katekizmus harmadik része az Isten képére teremtett ember végső állapotával foglalkozik: az üdvösség [mennyei megboldogulás], és ennek elérési módja – a szabadon választott helyes magatartással, Isten törvénye és kegyelme segítségével (első rész), és azon magatartással, mely betölti a kettőzött jótékonyság parancsát, meg van határozva az Isten Tíz Parancsolatában (második rész). [17] Ez olyan világos, mintha egy farizeus írta volna: az üdvösség [mennyei megboldogulás] eléréséhez helyes magatartás és Isten törvényének megtartása szükséges. A kegyelem, ahol említi, jobbra inkább segítség, mint Isten szuverén cselekvése.

Sőt még ez a merő eltérés, ami az Isteni és nem az emberi igazságra számít, volt annak a konfliktus középpontjában is, amely az Úr és a farizeusok, Pál és a zsidók, valamint a Reformáció és Római Katolikus egyház között fennállt. Ezt az alapvető különbséget semmibe venni roppant súlyos dolog, mivel a tulajdonított igazság Krisztus evangéliumának lényegi eleme. A római katolikus tanításban az egyén magatartása és a törvény megtartása az út megboldogulás eléréséhez. Ez a cél egyetlen ember számára sem elérhető, mivel az ember meghatározás szerint tökéletlen. A Bibliai jó hír a bűnös ember számára az, hogy "Aki pedig nem fáradozik,

hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak a hite számít igazságnak." (Róma 4,5) A Biblia különbségtétele maga a fény az éjszakában. A kettő között azonosságot sugalmazni egyenlő a katolicizmus fölényének védelmezésével.

RÓMAI KERESZTSÉG ÁLTALI SZABADULÁS A BŰNTŐL

A "kölcönös kérdések" között említik a keresztség megújító hatását is, mintha az másodlagos kérdés, nem pedig a megigazulás lényege lenne. Róma azt tanítja, hogy "a keresztség megtörténte vagy legalább szándéka, a szentségekhez vezető kapuként, szükséges az üdvösséghez, mely által az emberek bűneiktől megszabadulnak, Isten gyermekeiként újjászületnek ..." [18] Róma hivatalosan is azt tanítja, hogy "A [római katolikus] egyház a keresztségen kívül nem ismer más utat az örök megboldogulás biztosítására;"[19] hogy "a keresztség által minden bűn, mind az eredendő bűn, mind a személyes bűnök, valamint a bűnért járó büntetés is bocsánatot nyer;"[20] és hogy "Az üdvösség kegyelmének abszolút ingyenessége leginkább a gyermek keresztségben fejeződik ki. Az Egyház és a szülők egy gyermektől az Isten gyermekévé válás felbecsülhetetlen kegyelmét tagadnák meg, ha röviddel születése után nem keresztelnék meg." [21]

A Biblia szerint a hit Isten igéjének hallásából támad. (Róma 10,17) Azt terjeszteni, hogy az újjászületés egy sákramentum fizikai alkalmazása lenne, annyi, mint az egyedül hit általi kegyelem evangéliumának tagadása.

AZ EUKARISZTIA ÉS KRISZTUS EVANGÉLIUMA

Az eukarisztia szintén a kegyelem evangéliumának látványos elutasítása. A római egyház hivatalos értelmezése szerint: Krisztus áldozata és az eukarisztia áldozata egyazon áldozat: 'Az áldozat [22] azonos: most a papi szolgálat során ugyanaz ajánl fel áldozatot, mint aki akkoriban magát áldozta fel a kereszten, csupán a felajánlás módja különbözik.' 'Ez az isteni áldozat, melyet a misében szolgáltatnak ki, ugyanazt a Krisztust foglalja magában és ajánla fel vértelen áldozatul, mint aki magát a keresztfő oltárán véresen áldozta fel.' [23] Az ilyen állítás önmagában cáfolja Krisztus egyszeri áldozatának teljesen elégséges voltát. "Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalma szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült." (Zsid. 1, 3) Ha Krisztus egy olyan áldozat, akit a papok naponta áldoznak fel római katolikus oltárok ezerein, akkor az Ő saját áldozata tökéletlen (fogyatékos) és befejezetlen volt, mivel a folyamatos áldozati felajánlás meghatározás szerint befejezetlenséget jelent. Ezen dokumentum aláírói "az üdvösség ajándékáról vallott alapigazságokba" vetett bizalmukat cáfolják egy áldozatszerű Krisztus római katolikus értelmezésével, akit naponként kell feláldozni oltáraikon. Ennek a dokumentumnak az aláíróira vonatkoznak az Úr szavai, miszerint "Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké. Ámen." (Rom. 1,25)

A SZENTLÉLEK ÉS AZ EVANGÉLIUM LEKICSINYLÉSE

"A Mária tisztelet és a szentek közreműködése az üdvösség dolgában" az evangélium egy másik kulcskérdése. Róma azon állítása, miszerint Mária "Szószóló, Segítő, Jótevő és Közbenjáró" [24] nemcsak az evangélium megtagadása, hanem a Szentlélek személyének és szerepének a lekicsinylése és lealacsonyítása. A római dogma pontos szavai: Felmenvén a mennybe, nem tette le ezt a mentő szolgálatát, hanem sokrétű közbenjárása révén továbbra is az örök üdvösség ajándékait hozza nekünk. ... Ezért az egyházban az "Áldott Szűzet" a Szószóló, Segítő, Jótevő és Közbenjáró címeken hívják segítségül. Amiért ezek a megszólítások annyira komolyak, az a tény, hogy a Bibliában a Vígasztaló, a Segítő, aki az Úr helyét a

hívóban átvette, az a Szentlélek. Ő a hívővel örökké együtt marad (Jn. 14, 16). Eszébe juttatja Krisztus szavait (Jn. 14, 26). Ő nem magáról, hanem Krisztusról tesz bizonyosságot (Jn 15,26). Ő vezeti el a hívőket minden igazságra. (Jn. 16, 13). A Szentlélek valóban másik Szószóló, isteni Segítő, a Vigasztaló, az Igazság Lelke. E tanítás azzal, hogy a Szentlélek ezen Isteni szerepeit a római katolikus Máriára testálja, súlyos vétség, minthogy az ilyen tanítás a Szentlélek isteni személyét becsmerli. Ez igen súlyos eretnokség. Az üdvösség a Szentlélek meggyőző munkájára jön létre. Amikor Róma azt állítja, hogy Mária a Közvetítő, ezt bátran a Szentírás világos szavai ellenére teszi meg. Állítja, hogy "Ez azonban úgy értendő, hogy Krisztusnak, az egyetlen Közvetítőnek a méltóságát ill. hatalmát semmi nem rövidíti meg, és semmi nem egészíti ki." [25] Íme a római katolikus köpenyforgatás klasszikus példája. Miközben két közvetítőt ajánlanak, addig azt állítják, hogy Mária Krisztus egyedülálló közvetítő szerepét "se nem homályosítja el, se nem kicsinyli le." Ahelyett, hogy elfogadnák az egyetlen igazi közvetítő igazságát, hozzátesznek az igazsághoz, amikor egy nőnemű közvetítőnek adnak helyet, akit Mediatrixnak neveznek. Ilyen naturalista dogmák és okoskodások "Isten ismerete" (2Kor. 10, 5) ellen emeltetnek. Hogy az evangéliumiak a Mária tiszteletnek az üdvösségben bármi helyet adnak, az a leplezetlen hamisság reklámja. Hogy az evangéliumiak nem ismerik Róma hivatalos tanítását, mikor hivatalos álláspontot alakítanak ki a katolicizmusról, az megbocsáthatatlan tudatlanság.

A SZENTEK ÉS AZ ÜDVÖSSÉG

Hasonló módon, "a szentek közreműködését az üdvösség dolgában" "szükségszerűen kölcsönös kérdésnek" semmint eretnokségnek nevezni, első rendű csalás. Róma tanítása ebben a témában átlátszó, világos és jól láthatóan okkult. Azt tanítja, hogy Tárházukban rejlik még az összes szent imádsága és jótéteménye, akik Krisztus Urunk nyomdokaiba léptek, és akik az Ő kegyelme révén szent életet éltek... Ilyen módon elérték a saját üdvösségüket, és ugyanakkor együttműködtek abban, hogy testvéreiket megmentsék a Misztikus Test egységébe. Róma a halottakkal való egyesülést is tanítja.

Jézus Krisztus teljes Misztikus Testével való egyesülés teljes tudatában az egyház, a zárándok tagjaiban, egészen a keresztény vallás kezdete óta igen nagy megbecsüléssel tisztelte a halottak emlékezetét ... Az értük mondott imádságaink nemcsak őrajtuk segíthet, de az ő közbenjárásukat is hathatóssá teszi a mi érdekünkben. [27] A Szentírás azt mondja, hogy "Ne legyen köztetek olyan, aki a fiát vagy leányát áldozatul elégeti, ne legyen varázslást űző, se jelmagyarázó, kuruzsló vagy igéző! 11Ne legyen átokmondó, se szellemidéző, se jövendőmondó, [se halottaktól tudakozódó]." [28] Az üdvösség érdekében a halottidézés elve mindenestül förtelem az Úrral és az evangélium igazságával szemben. Az ige félretolása, mely a római katolikus egyház eretnokségét leplezi le, majd annak állítása, hogy "felfedeztük, és biztosak vagyunk az üdvösség ajándékának alapvető igazságaiban," nem más, mint a bibliai Isten ismerettel szemben emelt dolgok tudatos reklámozása.

A PURGATÓRIUM ÉS A BÚCSÚ

A purgatórium ill. búcsú témái nyilvánvalóan egyaránt csorbítják az Úr mindenestül kész művét. Ha ismertek az ide vonatkozó római katolikus dogmák és a velük kapcsolatos történelmi konfliktusok, meglepő, hogy ezek a kérdések másodlagosak, és nem közvetlenül az evangéliumhoz tartoznak.

A BIBLIA FÉNYÉBEN: AZ ÍTÉLET

A dokumentum ezzel az állítással végződik: "az itt vallott evangéliumban egységünket megerősítjük. További vitáinkban egységre az igazságon kívül nem törekszünk. Egységünk egyedül az igazságban lehet a mi Urunknak és Megváltónknak tetszésére, akit mi együtt szolgálunk, mert Ő 'az út, az igazság, és az élet' (János 14,6)" Valóban egyedül az igazságban való egység lehet az Úr Jézus Krisztus tetszésére. A dokumentumot alaposabban vizsgálva a Biblia ill. római katolikus dogma fényében, az a szomorú megállapítás, hogy az "igazságban egységet" nem értek el. Ennek szó szerint az az oka, hogy az evangéliumban való egység megerősítése valótlan; amit elértek, az inkább Róma átruházott megigazulástanának kinyilvánítása és a katolicizmus mivoltának eltusolása. A dokumentum magát az evangélium becsületét csorbítja. A Szentírás figyelmeztetésére emlékezve méltán féltjük a szerkesztőket és aláírókat. "Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azonkívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen! Amint már korábban is megmondtuk, most ismét mondom: ha valaki nektek más evangéliumot hirdet, azonkívül, amelyet elfogadtatok, átkozott legyen!" (Gal. 1, 8-9) Összefoglalva, az eukarisztiairól szóló rész azt mutatta, hogy a római katolikus oltárokon naponta feláldozott "áldozat" a 2 Korintusi levél 11,4 alapján "egy másik Jézus". Az a Mária, akit Róma "Szószóló, Segítő, Jótevő és Közbenjáró" gyanánt tüntet fel, olyan üzenet, mely az evangéliumot sérti és a Szentlélek szerepét valamint személyét becsméri. Újjászületés és bűnbocsánat a keresztség sákramentumában a római katolikus egyház hivatalos tanításban szerepelnek. Krisztusnak a János 6,29-ben foglalt szavait becsméri: "Az az Istennek tetsző dolog, hogy abban higgyetek, akit ő küldött." "A halottakkal való közösséget" Róma nem csak szóban, de gyakorlatban is fenntartja. Az evangélium lényege a Jézus Krisztusban való JOGILAG, TÖRVÉNYESEN, TULAJDONÍTOTT, KIJELENTETT MEGIGAZULÁS, valamennyi Benne hívő számára. Róma ezt az evangéliumot nemcsak tagadja, hanem hivatalosan még átkoz is minden így cselekvőt. Borzalmas, hogy magukat evangéliuminak valló emberek ilyen eretnokségeket palástolnak el. Ehhez hasonló az Úr Lukács 11-ben mondott szavai: "mert olyanok vagytok, mint a jeltelen sírok: az emberek mit sem sejtve járnak felettük!" Az Úr Jézus Krisztus komolyan figyelmeztet: "vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket." A szerző engedélyezi "Az üdvösség ajándéka – A dokumentált hazugság" című cikk másolását, amennyiben ezt teljes terjedelmében változtatlan tartalommal teszik.

Végjegyzet:

[1] Lásd See The Westminster Confession of Faith, 1646; The Baptist Confession of Faith, 1689; The Philadelphia Confession of Faith, Adopted by The Baptist Association, 1742; and others [2] Catechism of the Catholic Church (Liguori, MO: Liguori Publications, 1994) Para. 891. Hereafter referred to as CCC Ezeután CCC-ként hivatkozunk rá.

[3] Henry Denzinger, The Sources of Catholic Dogma, Tr. by Roy J Deferrari from Enchiridion Symbolorum, 13th ed. (B. Herder Book Co., 1957), #822, Canon 12

[4] Ibid., #851, Canon 8. Kövérbetűvel való idézettel nyomtatékot szeretnénk adni ebben a cikkben. Bolding in any quotation indicates emphasis added in this paper

[5] CCC, Para. 2020

[6] CCC, Para. 1129

[7] CCC, Para. 1992

[8] Thomas Aquinas, Summa Theologica, 2 vols., Great Books of the Western World Series, Tr. by Fathers of the English Dominican Province (Chicago: Encyclopedia Britannica, Inc., 1952) Part I of the Second Part, Question 110, Article 1, Obj. 3 and Article 2, Reply Obj. 1

[9] Psalm 32:2, 71:15-16, 130:3; Isaiah 45:24-25, 54:17, 61:10; Jeremiah 23:6, 33:16, 51:10; Daniel 9:24; Luke 18:14; Romans 1:17, 3:21-22, 4:6, 11, 5:18-19; I Corinthians 1:30; II Corinthians 5:21; Ephesians 1:6; Colossians 2:10, 3:3; II Peter 1:1, and elsewhere

[10] Prologue to "The Gift of Salvation", First Things, January, 1998, p. 20

[11] CCC, Para. 1992

[12] CCC, Para. 1266

[13] CCC, Para. 2024

[14] Lásd See Efezusi level 1, 3ü14, Filippi level 3, 8-9, Kolssé level 3, 3-4, Római level 3, 24, Ézsaiás 45, 24-25, Zsoltár 71, 16, Jeremiás 23, 6. Még az előzőleg idézett hosszabb listát is. Ephesians 1:3-14, Philippians 3:8-9, Colossians 3:3-4, Romans 3:24, 5:19, Isaiah 45:24-25, Psalm 71:16, Jeremiah 23:6. See also the longer list already cited

[15] Daniel 9:24 Dan. 9, 24

[16] Romans 8:1 Rom. 8, 1

[17] CCC, Para. 16

[18] Code of Canon Law, Latin-English Ed. (Washington, DC: Canon Law Society of America, 1983) Canon 849

[19] CCC, Para. 1257

[20] CCC, Para. 1263

[21] CCC, Para. 1250

[22] Krisztus sohasem volt áldozat, és az az elképzelés, miszerint áldozatot csináltak belőle sehol nem található a Szentírásban.

Christ was never a victim and the idea of His being victimized is nowhere in Scripture.

Ezzel szemben az Ő saját akaratából vállalta el a keresztet.

Rather it was of His own free will that He chose to go to the cross.

Lásd János 10, 15.18 és más igehelyeket is.

See John 10:15, 18 and elsewhere.

Az 'áldozat' szónak (mármint, hogy nem önszántából lett áldozat) a használata ebben a kontextusban megvilágosítja azt a hibás teológiai alapot, ahonnan a római katolikus teológia elindul.

The use of the term, victim, in this context makes clear the erroneous doctrinal base from which the Roman Catholic theology proceeds

[23] CCC, Para. 1367

[24] CCC, Para. 969

[25] Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents, Austin Flannery, O.P., Editor, 1981 edition (Northport, NY: Costello Publishing Co., 1975) Vol. I, pp. 418-419

[26] CCC, Para. 1477

[27] CCC, Para. 958

[28] Deuteronomy 18:10-11 5Móz. 18, 10-11